

Ένας αφανής άγιος Ιερέυς

[Ορθοδοξία](#) / [Ποιμαντική](#)

Γράμματα πολλά δεν έμαθε, με δυσκολίες τελείωσε το σχολαρχείο της εποχής εκείνης, βαδίζοντας καθημερινώς δύο και πλέον ώρες για την πλησιέστερη κωμόπολη, ο Ευθύμιος. Από μικρός αγαπούσε την Εκκλησία βοηθώντας σαν παπαδάκι τον ευλαβή παππού του στην ψαλτική. Έτσι έμαθε την τάξη της Εκκλησίας και συγχρόνως να ψάλλει. Κι όταν έφυγε για την άλλη ζωή ο παππούς, έμεινε μοναδικός ψάλτης της Εκκλησίας ο Ευθύμιος. Έτσι τον συνάντησε σε μία περιοδεία του ο Επίσκοπος της περιοχής. Ωριμος πλέον ο Ευθύμιος, καλός οικογενειάρχης με τρία παιδιά έως τότε, και επειδή ο ιερέυς του χωριού λόγω γήρατος και ασθένειας απεχώρησε, οι χωρικοί ζητούν ιερέα από τον Επίσκοπο.

Και ποιον προτείνετε για παπά εσείς; Ρωτά ο Δεσπότης και όλοι σχεδόν με ένα στόμα λένουν: «τον ψάλτη μας». Έτσι με τις πιέσεις των χωρικών και την εμμονή του Επισκόπου και παρά τις διαμαρτυρίες του Ευθυμίου, ότι θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο και ακατάλληλο για ένα τόσο μεγάλο Υπουργήμα, χειροτονήθηκε ιερέυς του χωριού προς χαράν όλου του χωριού. Τώρα, πλέον εκτελούσε τα ιερατικά του καθήκοντα. Κάθε πρωί και βράδυ, με φόβο Θεού κτυπούσε την καμπάνα κάνοντας τον Όρθρο και τον Εσπερινό. Πράος, καλοσυνάτος, αγαπητός προς όλους, φιλοχρήματος αρκείτο στον μικρό μισθό του και στα λίγα έσοδα που απεκόμιζε, όταν καλλιεργούσε τα χωράφια του. Ως και για μεροκάματο πήγαινε, για να θρέψει την πολυμελη οικογένειά του, έξι παιδιά τώρα.

Ο Επίσκοπος, εκτιμώντας την σύνεσή του και την καλή του φήμη, τον έκανε και πνευματικό. Ένα πλήθος κόσμου από το χωριό και τα γύρω χωριά πήγαιναν για εξομολόγηση στον πατέρα Ευθύμιο. Και το κήρυγμα δεν παρέλειπε κάθε Κυριακή διαβάζοντας από κάποιο ορθόδοξο περιοδικό μια σύντομη όμιλία. Αλλά και τα παιδιά, για να τα συγκεντρώνει στο κατηχητικό, είχε ένα δικό του τρόπο, με τραγούδια και ψαλμωδίες, με καραμέλες και λουκούμια και εικονίτσες.

Να και ένα γεγονός, όπου φάνηκε το μεγαλείο της ψυχής του. Γείτονα στο χωράφι του είχε έναν πλεονέκτη και καταπατητή, τον κύρ Γιάννη, ο οποίος δεν δίστασε να μεταθέσει τον πρόχειρο φράχτη που χώριζε τα σύνορα και να του πάρει μια λωρίδα από το χωράφι του, το ίδιο έκανε και τον δεύτερο χρόνο. Τί να κάνει τώρα, σκέφτηκε ο πατήρ Ευθύμιος. Αν του πεί κάτι, θα αρχίσει τις βλαστήμιες και τις βρισιές, δεν έπαιρνε από λόγια, όπως το έκανε και με άλλους γείτονες. Τα αφήνω

στα χέρια του Θεού, είπε στην πρεσβυτέρα του και στον μεγάλο γιό του που διαμαρτύρονταν. Και να, ένα πρωί λέγει στον μεγαλύτερο γιό του: Πάμε στο χωράφι μας να τακτοποιήσουμε το φράκτη στο σύνορο.

Αφού έφτασαν στο χωράφι, λέγει στον γιο του: Πάρε τον συρμάτινο φράκτη και να τον μεταθέσεις ακόμη ένα περίπου μέτρο, αφήνοντας στον γείτονα μια λωρίδα από το χέρσο χωράφι του. Έκπληκτος ο γιός του άρχισε να διαμαρτύρεται: Πατέρα, εσύ θα χαρίσεις, όπως πάς, όλο το χωράφι στον γείτονα. Κάνε όπως σου είπα, παιδί μου, έχω τον λόγο μου εγώ, μην στεναχωρείσαι. Και επέστρεψαν πάλι στο σπίτι τους. Την άλλη μέρα το πρωί να σου ο κύρ Γιάννης στο σπίτι του παπά.

— Καλημέρα παπαδιά. Έτσι ανήσυχος και ταραγμένος ρωτά την πρεσβυτέρα: Πούναι ο παπα-Θύμιος; τον θέλω.

— Καθίστε κύρ Γιάννη, να σας κάνω καφέ, ως να έρθει ο παπα-Θύμιος, που τον ζήτησαν σε ένα σπίτι, δεν θ' αργήσει να επιστρέψει.

Εν τω μεταξύ η παπαδιά ετοίμασε και του πρόσφερε τον καφέ. Αυτός πήρε μια ρουφηξιά, σαν να εκάθετο στα κάρβουνα. Νάσου και προβάλλει ο παπάς χαρούμενος και λέει: Δόξα τώ Θεώ, ελευθερώθηκε η κυρία Ελένη που υπέφερε στον τοκετό, με τις ευχές της Εκκλησίας και μάλιστα απέκτησε αγγοράκι.

— Καλώς τον κύρ Γιάννη, καλημέρα. Η οικογένεια είναι καλά; Τα ζωντανά επίσης;

Χωρίς άλλη απάντηση: Τί είναι αυτό που μου έκανες παπα-Θύμιο; Ρωτά πικραμένος ο κύρ Γιάννης.

— Τί αγαπητέ μου Γιάννη; Να το διορθώσουμε.

— Εγώ παπα-Θύμιο, δύο χρόνια τώρα σου κλέβω το χωράφι κι εσύ ούτε να διαμαρτυρηθείς, ούτε να φωνάξεις, αλλά μου αφήνεις μία λωρίδα. Πάμε τώρα γρήγορα να διορθώσω αυτή την αδικία, δεν την αντέχω.

— Καλά κύρ Γιάννη μου, κάνε μόνος σου ό,τι νομίζεις σωστό. Άλλωστε χώμα είναι η γη, και όλα εδώ μένουν. Μόνον, αγαπητέ μου, μια χάρη σου ζητώ, να σε βλέπω πιο τακτικά κι εσένα και την οικογένειά σου στην Εκκλησία. Ασπάστηκαν έτσι αδελφικά στο μέτωπο, δεν τον άφησε να ασπαστεί το χέρι του ο παπά Ευθύμιος. Του είπε: Έχε την ευλογία του Θεού! Και τον κατευόδωσε ο καλός ιερέας. Και όλα άλλαξαν από την ώρα εκείνη. Ο κύρ Γιάννης έβαλε μόνος του τον φράκτη στα παλαιά του σύνορα, αλλά και είναι τακτικός στην εκκλησία με την οικογένειά του. Και διαλαλεί παντού, σε γνωστούς και αγνώστους: Στο χωριό μας έχουμε έναν άνθρωπο του Θεού, έναν Άγιο, τον παπα-Θύμιο!

Δ.Γ.Α

Πηγή: περιοδικό Εφημέριος, Ιανουάριος 2002

<http://bit.ly/1k6HEn7>